

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YİĞİT ÖZGÜR

nişan hakan

Uykusuz

Türk kahvesi böyle

ÖLÜK ALTUNÖZ

ISSN 1307-7619

9 771307 761000

12 geşit Uykusuz 2021 takvimi
derginizin içinde!

30 ARALIK ÇARŞAMBA
SAYI: 2020/51 N°:694
6 TL
KİTAPÇI FİYAT 7 TL

UYKUSUZ

2020 HATIRASI

KAPATİYORUZ,
HAYATTA KALAN
HERKESİ YENİ YILA
ALALIM...

2021

Herkese tıp mezunu olmadığını bildiği gibi ekonomiden de zerre kadar anlamadığını idrak edebilecek kapasitede insanların iş başında olduğu bir 2021 dilerim.

Herkese sucuk tüccarlığı ve ihale komisyonculuğunu ekonomi uzmanlığı zannedip ülkenin 110 milyar dolarını buharlaştırmayacak insanların iş başında olduğu bir 2021 dilerim.

Herkese cebimizde kalan üç kuruşun, on bin kişilik kasabalara kırk bin kişilik stadyum veya son yüz yılda toplam bir milyon kişinin uğramadığı kuş uçmaz kervan geçmez ücretlere yıllık beş milyon yolcu garantili havaalanları için harcanmadığı bir 2021 dilerim.

Herkese bankalara, borsalara, dev şirketlere yönetim kurulu üyesi olmak için beş para etmez kocaların, sahte diplomaların ve yalakalığın değil yeteneğin, emeğin, çalışmanın ve başarının gerekli olduğu bir 2021 dilerim.

Herkese, meclisteki grup başkanvekillerinin sahte diplomalı mal değnekleriyle gurur duymak yerine, hani az da olsa utanç duyacakları bir 2021 dilerim.

Herkese, yabancı yatırımcıların ülkeye "Biz de işgücü Çin'den de ucuz, gelin tepe tepe halkımızı kullanın," diye değil, hukuki ve bürokratik kolaylıklar, teknolojik altyapı ve yetenekli işgücü vaadiyle davet edildiği bir 2021 dilerim.

Herkese, çocuklarımızı, kardeşlerimizi, annelerimizi, babalarımızı öldüren sarhoş şoförlerin, instagram kabadayılarının, sadist manyakların, arkalarını yüksek yerdeki yakınlarına ve hamilerine dayayarak soruşturmaya bile gerek duyulmadan ellerini kollarını sallaya sallaya gezemeyeceği bir 2021 dilerim.

Herkese çocuğu öldürülen babaların, katilleri koruyanlar tarafından para ve hapis cezasıyla cezalandırılmadığı bir 2021 dilerim.

Herkese, yedi gün yirmi dört saat bir salgın hastalıkla savaşan sağlık çalışanlarımızın, hayatlarını ortaya koyarak savaştıkları salgın hastalığa yakalandıklarında bunun meslek hastalığı sayılması gerektiğini kabullenecek zekâ ve ahlakta vekillerin olduğu bir 2021 dilerim.

Herkese, salgın, deprem ya da başka bir doğal afet için halktan toplanan bağışlara çökülmediği, yardım kuruluşlarının çocuk tecavüzcüleriyle meşhur vakıflara para aktarmak ve vergi sahtekarlığı yapmak için kullanılmadığı bir 2021 dilerim. Herkese, yirmi yıl önce yaptıkları aptalca bir hatayı kabullenmeye yanaşmayıp, kâh bir kült liderinin atletini koklayan ruh hastalarıyla kâh tüm ülkeyi tek başına zapturapt altında tutmaya çalışan manyaklarla uzlaşabileceğini zanneden, atlet koklayanlarla bile hoş beş edip beraber hareket edebildiği hâlde, eşsiz bir kibirle "modernist" diye aşağıladığı kesimlerle beraber hareket etmeyi kendine yediremeyen, yıllar sonra ve milyonlarca insanın ardından sıra kendisine gelip en sonunda kendisi de kışına tekme yediği hâlde hâlâ yirmi yıl önceki aptal iddiasına marazlı bir aşık gibi sarılmaya devam edenlerin sonunda aklının başına geldiği bir 2021 dilerim.

Herkese, sağlığı, iletişimi, hatta matematiği de geçtim, en azından basit aritmetik bilen sağlık bakanlarının görev yaptığı bir 2021 dilerim.

Herkese salgın döneminde halkından para isteyip beş müteahhite dağıtan değil, beş müteahhitten halktan soyduğu parayı alıp halka bu zor zamanlarında destek olan bir idarenin iş başında olduğu 2021 dilerim.

Ve yine herkese, kimsenin aklından geçenleri söylediği, suçluların gizli kalmasını istediği gerçekleri açıkladığı ya da sırf benzerlerine ibret olması için hapislere atılmadığı, hayat boyu biriktirdiklerine çökülmediği, sürgünlerde yaşamaya zorlanmadığı bir 2021 dilerim.

2022 de olur tabii, o kadar bekledik, acelesi yok.

UYKUSUZ

Salgın, işsizlik, ekonomik çöküş, eşitsizlik, kadın cinayetleri, insan hakları ve demokrasi ihlalleri ile geçen 2020, asgari ücret tartışmalarıyla son buluyor.

Sağlık Bakanı Fahrettin Koca'ya soru sormasına izin verilmeyen Yol TV muhabiri Özge Uyanık, bakanlığın bilgilendirme yaptığı Whatsapp grubundan çıkarıldı.

Dernek ve vakıflara kayyum atanmasının önünü açan, yardım toplamayı engelleyen maddelerin yer aldığı kanun teklifi yasalastı.

her şey olur

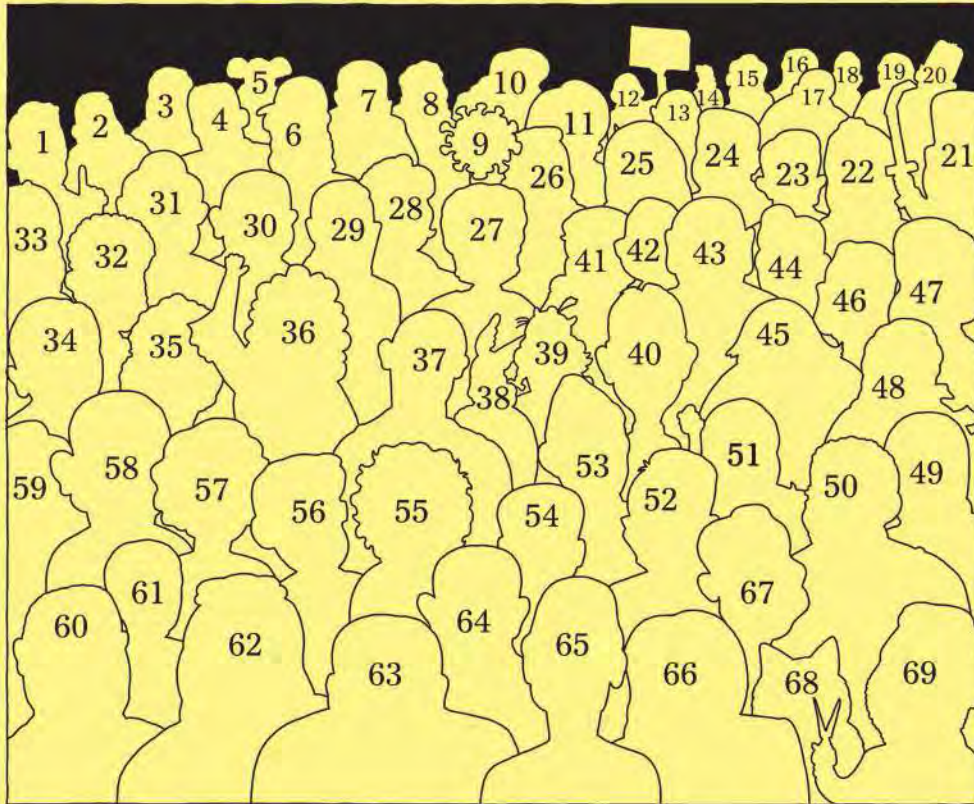
BU HAFTA KÖŞE YERİNE 2020'NİN PORTRERİYLE UĞRAŞTIM, BURDA DA KAPAKTAKİ TİPLERİN LİSTESİ VAR.

ZATEN ÇOĞUNU TANIYOSUNUZ AMA «ŞU KİMDİR?» DİYE MERAK EDEN OLURSA İSMİNİ BULABİLSİN DEDİK...

HERKESE MUTLU SENELER!

cem din len mis

KİM KİMDİR?

- 1- Naci Görür
- 2- Naci Şerifi Zindaştı
- 3- Malik Baran Yılmaz
- 4- Kasım Süleymani
- 5- İklimzede koala
- 6- Co Egzotik [Tayyır King]
- 7- Devlet Bahçeli
- 8- Covid-19'dan korunan adam
- 9- Covid-19
- 10- Hasan Maden
- 11- Meral Akşener
- 12- Kadın eylemci
- 13- Abdullah Kığılı
- 14- Hacı Sabancı
- 15- Alaattin Çakıcı
- 16- Mehmet Ağar
- 17- Recep Tayyip Erdoğan
- 18- Engin Alan
- 19- Korkut Eken
- 20- İbrahim Kalın
- 21- Ali Erbaş
- 22- Osman Şiban
- 23- Bekir Pakdemirli
- 24- Selahattin Demirtaş
- 25- Başak Demirtaş
- 26- Ali Babacan
- 27- Sağlık çalışanı
- 28- Timur Selçuk (1946-2020)
- 29- Şan Kaneri (1930-2020)
- 30- Nikol Paşinyan
- 31- Ersin Tatar
- 32- Osman Kavala
- 33- Zehra Zümrüt Selçuk
- 34- Ayhan Bilgen
- 35- Oytun Erbaş → kendini imha etti
- 36- Seyfi Dursunoğlu (1932-2020)

- 37- Kobi Braynt (1978-2020)
- 38 & 39- Asteriks ve Hopdediks
- Çizen: Alberto Uderzo (1927-2020)
- 40- Bil Geyts ve çipi
- 41- Ferdi Özbeğen
- 42- Kemal Kılıçdaroğlu
- 43- İlham Aliyev
- 44- Fahrettin Altun
- 45- Donald Tramp
- 46- Barış Terkoğlu
- 47- Cavit Çağlar
- 48- Fatih Nurullah
- 49- Öykü Karayel
- 50- Ekrem İmamoğlu
- 51- Hamza Yerlikaya
- 52- Naci Ağbal → 3. Naci de geldi
- 53- Şevket Çoruh
- 54- Emmanuel Makron
- 55- Diego Armando Maradona (1960-2020)
- 56- Mansur Yavaş
- 57- Özlem Türeci
- 58- Uğur Şahin
- 59- Yüksel Kocaman → mutluluklar!
- 60- Corç Floyd (1973-2020)
- 61- Atakan Kayalar
- 62- Temim bin Hamed es-Sani
- 63- Fahrettin Koca
- 64- Süleyman Soylu
- 65- Co Baydın
- 66- Kamala Heris
- 67- Berat Albayrak → hâlâ kayıp
- 68- Ayasofya'nın kedisi Gli (2004?-2020)
- 69- Ebubekir Şahin ve sigırdıramadığımız niceleri...

Melihi abim Kastamonu İktisat mezu. nu, su an en t.şaklı şirketlere yatırım danışmanı olarak hizmet veriyor... Direk aklındaki her şeyi hiç çekinme.

Şimdi abi biliyorsun pandemi döneminde online sipariş uygulamaları koptu gitti. Getir götür, cart curt... Millet de iyice alıştı. Görüyosundur zaten bi sene geçmedi bütün piyasayı kucaga aldılar.

Neyse yani sistemi oturtmuşlar. Şimdi biz diyoruz ki... Bunların hepsini tek çatı altında toplayan bi uygulama geliştiresek. Ha yavaşmadılar mı? O zaman bakkallara tek tek gidip anlaşsak, hepsini kendimize bağlasak uber gibi düşün... Daha bile basit!

Adına da "SARKIT SEPETİ" desek. Sıfır masta! Biz sadece aracıyız komisyon alıyoruz. Bi çesit köprü vazifesi görü. cöz. Tek bi yazılımı bunu göreriz diyoruz.

Online alışveriş sektörü yıllar içinde milyonlarca dolar zarar sübvansede ederek başardı o işi. Kimse kalkıp bakkallıya gibi ölü bir alana o kadar parayı görmmez.

Abi para işi değil, sadece bi app yapıcaz; getisi tamamen halkla ilişkiler. O kısım zaten Özcan'da.

O bi taneck app dediğin yazılımı geliştirmek için 1000 tane mühen. dis çalışıyor. Sizin aklınıza gelen şey onların aklına kırk kere gelmiş unut. muşlardır bile. Siz gidin bitcoin filan takılın. Bu kafayla bu işlere giderseniz yıpratırlar sizi...

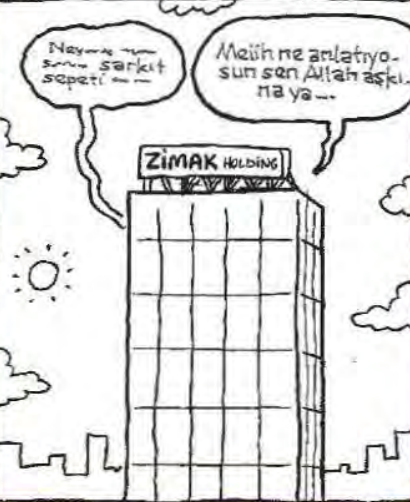
Kanka işte bu yüzden bu ülkeden sıkır. olup gitmek istiyorum anlıyor mu? Hiç bişeyi biz yapamayız, bizim aklımız ermez kafa yapısı bu!

Ne diyim Stiv Cobs kardeşim? Allah kolaylık versin. Bana müsaade Özcanım.

Ertesigün.

Gelmis bana çocuk çocu. gun lafiyla akıl veriyor.

Yanış anladınız patron.

Alo /Bana hemen 1000 tane mühendis bulun.

BAYSONRA...

Bu Yılbaşı Farklı Olacak

Özel günler bende sadece gerginlik yaratır. Doğum günleri, resmi ya da dini bayramlar, konserler, tatiller ve yılbaşları... 26 yaşımdım. Bahsi geçen her etkinliğin bir kere bile atlanmadan düzenlendiği bir ortamda büyüdüm ama bir tanesinde bile benden beklenen neşeyi gösteremedim bugüne kadar. İnaniyorum, bu yılbaşı farklı olacak.

Öncelikle özel günlerle olan ilişkimi analiz ederek başladım. Çocukluk ve yetişkinlik olarak ikiye ayırabilirim davranışlarımı. Çocukken doğum günlerimde ilgi odağı olduğum için o zamanlar anlamını bilmediğim anksiyete atakları geçiriyordum. Her hareketimin yapmacık bir gülüşle izlendiği, davetilerin beni seviyormuş gibi yapmak durumunda oldukları bir gün çok korkutucu. Zaten hediye paketlerini görür görmez, eğlence bittikten sonra o paketlerle baş başa vakit geçireceğim anı ipe çekiyordum. Bu nedenle kutlama benim için diplomatik bir tören sıkıcılığında geçiyordu. Belli bir yaştan sonra da kutlayan insan sayısının azalması, alınan hediyelerin eski şaşalı günlere göre fazla mütevazı olması gibi çeşitli sebeplerle doğum günleri melankolik bir hal aldı.

Bayramlar ise gerek resmi olsun gerek dini olsun içinde türlü sıkıntılar yaşadığım kıyafetlerle geçti. Resmi olanlarında bana bol gelen Kafkas kıyafetleriyle yüzlerce kişi önünde yeterince prova edilmemiş dans figürlerimi sergiledim. Dini olanlarda ise çocuk bedenime aşırı bol gelen yeşil Ciguli takım elbisemle damarlı buruşuk eller öpüp, ev baklavası yerken yaşlılık ve ölüm üzerine uzun uzun düşündüm. Şimdi, iş yetiştirmem ve siyasi konjonktüre göre sosyal medyada paylaşım yapmam gereken tatil günlerinden ibaretler.

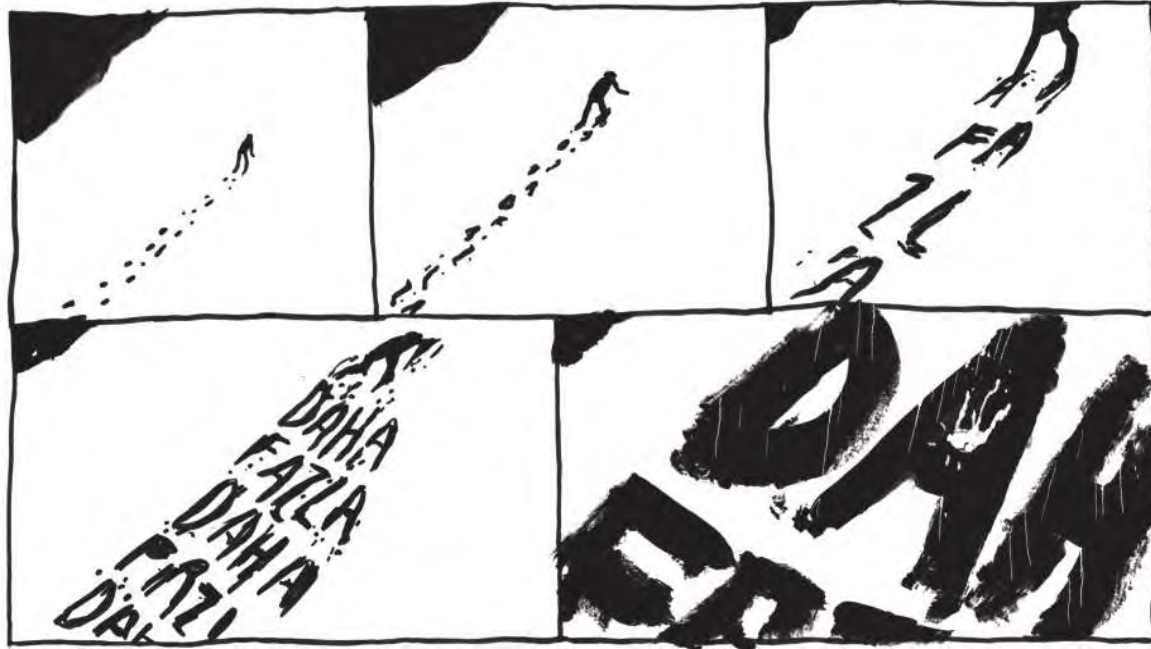
Resmi makamlar yerine kişisel olarak belirlediğimiz "eğlenme zorunluluğu" olan konser ya da tatil planlarında da durum farksız. Kafkas dansının küçük Deniz üzerindeki travmatik etkisinden midir bilmiyorum ama kalabalıklar içinde gözlerimi kapatıp kendimden geçmişliğim yok. Ayrıca konserlerde herkesin bildiği şarkıların çalınmasını anlamıyorum. Seyirci özellikle bunu talep ediyor ama şarkı başlar başlamaz solistten çok etrafımdaki detone fanların bağırış çağırışlarını duyabiliyorum. Ne zamanki bilinmeyen bir şarkı çalıyor, fanlar öfkeli bir sessizliğe gömülürken ben mutlu oluyorum, sonunda bir şarkıyı konserine geldiğim sanatçının sesinden duyabildiğim için. Tatiller ise deniz fobisiyle geçip gidiyor yıllardır. Damarlı buruşuk eller gibi bir etkisi var bende denizin. Plaj tatillerinde yarı ıslak yarı kumlu plastik şezlonguma oturup bol bol ölümü düşünüyorum.

Geriye yılbaşı kaldı. İçki içme yaşına gelene kadar etrafımdaki alkollü yetişkinleri gözlemleme ve banttan yayınlanan yılbaşı programlarındaki geri sayımın tam 00.00 ile tutup tutmayacağına dair tatlı bir gerginlik ile geçti. Alkolün hayatıma katılmasından sonraki yılbaşlarını ise genel bir yıl sonu değerlendirmesi yaptığım ve sonunda s.k gibi bir sene geçirdiğimi fark etmem şeklinde özetleyebilirim.

Böyle geldi diye böyle gidecek değil. Geçmişe baktığımızda her özel günde tekrar eden bazı hatalar görüyoruz. Birincisi insanlar. İnsanlar hem gösterdikleri ilgi sebebiyle hem detone sesleriyle hem de mezarlık toprağı kokuyla elleriyle eğlencemi mahvetmişler. Hazır pandemiye herkesi eleyip yalnız başıma kutlayacağım. İkincisi hediyeler. Hediyeler her zaman heyecanlandırmış. Gelişine açabileceğim birçok hediye elde etmenin yolu, diğer insanlara hediye almaktan geçiyor. Alacağım. Üçüncüsü doğru kıyafet seçimi. Yöresel herhangi bir anlam içermemesine ve üzerime tam oturmasına dikkat edeceğim. Dördüncü detay ise deniz ve banttan yayınlanan yılbaşı programından uzak durmak. En kolayı bu. Neleri yapmayacağımızı bulduk. Yalnız başıma, bol hediye paketli, slim fit kıyafetle en sevdiğim şarkıları parazitler olmadan dinleyip dans edeceğim. Böyle tek cümlede yazınca yine olmayacak gibi geldi.

İLKER ALTUNGÖK

"Bazı insanlar ün için yaşar, bazı insanlar güç için, evet. Bazı insanlarsa sadece oyun oynamak için yaşar."

Alicia Keys

DUDAK UÇUKLATIYOR

Telefonum soket girişindeki problem yüzünden çok zor şarj oluyor. Danıştığım tamirciler suratlarını ekşitip telefonumun eski olduğunu belli eden bakışlar atıp, "bir bakalım abi ama..."lı cümlelerle pek de yardımcı olmadılar. Ben de geçici olarak uygulamaya başladığım ve bir aydır süren bir yonteme geçtim: Şarj soketini 15-20 derecelik bir açıda girişe yerleştirip telefonu duvara dayıyorum. Elektrik geçişini sağlaması için ihtiyacım olan gücü de telefonun üzerine dayayıp bir şekilde sabit tutabildiğim zimbadan alıyorum. Ve çok gerekmedikçe bu düzeneğin yerini değiştirmiyorum. Yani odamın hemen girişinde, kapının yanındaki yere yakın prize takılı eski bir şarj aleti uzayıp tamircilerin yüz çevirdiği telefonuma giriyor; telefonumun tepesinde -çok yakında teknoloji tarihi karışması ihtimal dahilinde- yadigar zimbam düzeneğin çalışması için tüm ağırlığını tepeden telefonuma veriyor. Bu satırları okuyup yüzlerini bir kez daha ekşittiğim, sektörlerlerine sıcak para girişi sağlamayı ısrarla reddettiğim tüm ikinci el telefon emekçilerinden özür diliyorum. Yeni bir telefon almayı tercih etmememin iki temel nedeni var. Birincisi basit de olsa yaşadığım başarmışlık hissi. Bu düzeneğin hacim olarak büyümesini kurmuş olsaydım, yerel bir gazetenin arka sayfalarında "Karadenizli mucit, şarj problemini işte böyle çözdü!" başlığıyla haber olabildirdim. Dalga geçmek yerine anlamaya çalışırsanız, bu insane iyi hissettiren bir şey. Diğer nedeni zaten tahmin edebilirsiniz: Telefon fiyatları dudak uçuklatıyor.

Enerjisi yüzde yüz olunca düzeneği ertesi gün tekrar kullanmak üzere prizin hemen yanına bırakıyorum. Çünkü telefonum uyurken yanımda olmalı; yatmadan hemen önce, kalktıktan hemen sonra twitter kontrolü yapmazsam rahat edemiyorum. Bu rutinimle zaman içerisinde duygusal bir bağ kurdum. Fiziksel olarak eskimiş telefonum, sayfaları yıpranmış ama içeriği devamlı değişen bir baş ucu kitabı görevi görüyor. Uykulu gözlerle baktığım ekranından bana neler neler söylüyor... İzninizle bir tanesini sizinle paylaşmak istiyorum. Acun'un yeni dijital platformu Exxen için ayırdığı dudak uçuklatan bütçeden haberinizi var mı? Yoksa bile duymanız an meselesidir çünkü haber en az uçuk kadar hızlı yayılıyor. Ülkenin dört bir yanında her yaştan insanın dilinde yine onun adı, dudağında onun çıkmasına vesile olduğu uçuk var. Bir kaç gecedir ben de, dudağımda hafif bir sızlamayla bu bütçeyi ve haberini alan insanlar üzerinde yarattığı etkiyi hayal ederek uykuya dalıyorum.

İstanbul'da bir plazanın üçüncü katında, öğlen yemeğini yemiş sigarasını içen Alper yanındaki arkadaşına "yok" diyor; "aylık değil yıllıkur o, mümkün değil." Arkadaşı çıkışıyor: "Hadi bana ve telefonumda okuduğum habere inanmıyorsun, dudağında çıkan uçuğa da mı inanmayacaksın?" Alper dilinin ucuyla dudağını kontrol edip uçuğu fark edince gülümsüyor ve arkadaşından izin isteyip işine geri dönüyor.

Sokağa çıkma yasağı uygulanan bir Anadolu şehrinde, pandemiden dolayı bir süredir hizmet vermeyen kahvehane önünde, en yakın markete gidebilme özgürlüğünü suistimal eden Hakkı amca, "Dijital mecca için ha?" diye soruyor ahabına. "Aynen öyle" Hakkı, "bu işe ayırdığı aylık bütçe de şu kadar..." "Sen ciddi misin?" Hayretler içerisinde bir ısıltı öttürerek olaya tepkisini gösteriyor. Hakkı Amcanın ısıltı çalarken ovalleşen dudağında çıkan uçuğu görmeyen o kadar da zor olmadığını tahmin ediyorsunuzdur.

Büyükşehirde bir üst geçit. Zamanında seçim propagandalarına malzeme olmuş; parti liderlerinin, belediye başkan adaylarının muşamba üstüne basılı fotoğraflarının süslediği; elektronik müziğinden Şeb-i Aruzuna her türlü festival tarihinin müjdelendiği üst geçitlerden birinin altında trafiğe takılmış Handan hanımın yan koltuktaki arkadaşı, kafasını geçide asılmış Netflix reklamını görüyor: "Şimdi onlar alt yazılı izlesin!" "Vay be, bizim 9 Kere Leyla'ya bak... Leyla Everlasting olmuş." Haliyle kuşkulaniyor. "Netflix'in böyle bir dilde reklam yapmaya ihtiyacı mı var Allah aşkına?" diye geçiriyor içinden. Az sonra Handan hanım arkadaşına durumu açıklıyor: "Dijital medya sektöründe büyük hareketlilik var. Birbirini ardına platformlar açılıyor. Hatta Acun da kendi platformunu açıyor, duymadın mı?" Arkadaşı neymiş ne değilmiş diye telefonundan hızlı bir araştırma yaparken dudağında bir kaşıntı hissediyor, trafik açılıyor, kaza varmış.

Acun'un aklında ne var, nihai hedefi nedir? Belki de sınırlarını genişletip tüm dünyanın medya patronu olmak; yer yüzündeki tüm yarışmaları kendi format krallığı bayrağı altında toplayıp hepsinin sunuculuğunu yapmak niyetinde, bilmiyorum. Bildiğim tek şey bunu ne ün ne de para için yapıyor, onun derdi oyun oynamak ve yeni oyunu için ayırdığı bütçeyse...

ÖZER AYDOĞAN

"kendimi durduracak değilim"

Fırat Budacı

hikâyesinin kapılarını aralar. Çünkü Fırat, aralanan kapıların korku olduğunu sanacak kadar sig bir bilgisi sahiptir. Bulduğu fikri çok iyi sanan insanların o çiğ hevesiyle derhal yazmaya başlar: "Genç Burak Kazan'ın Korkunç ve Hazin Ölümü". Bu tür bir başlığın edebiyatı hiç bilmeyen, ama çok sevmek isteyen insanların ilgisini çekeceğini iyi bilmektedir. Tüm derdi beklenmedik bir biçimde Burak Kazan'ı öldürmektir.

Bütün olayların yarım saat içinde başlayıp bittiği kısa bir hikâye anlatmak istiyorum sizlere. Hikâye, (Burak Kazan'ın Zincirlikuyu'da yatmasını sosyo-ekonomik açıdan mantıklı kılmak adına) Alaçatı beldesinde geçiyor. Saat sabaha karşı dört. Burak Kazan, Alaçatı'da herkesin bildiği bir sitenin sahilinde sevgiliyle kavga ediyor. Kavganın sebebi statü gözetmeksiniz her türlü coğrafyaya rahatça sızabilen kıskançlık. Burak, sarışın ama bronz sevgilisinin karşısında öfkeden delirmiş durumda. Belli ki birazdan çekip gidecek, ama çekip giderken sıradanlığı değil görmeki tercih edecek. Ortamı terk etmeden önce, "Bunu bana nasıl yaparsın?" diye bağıyor. Sesi, bomboş plajda sevgilisinin onu aldatmış olması sıradanlığına bir boy büyük gelecek kadar yüksek çıkıyor. Hiç kimsenin birbirine kadim aşk destanlarındaki gibi söz vermediği bu çağda, Burak hakkı olmayan bir sadakatin peşinden koşarken, sarışın ama bronz sevgilisi Burak'ı bir türlü karşılamıyor. Ne desin kız! Karşısında, 21 yaşında

GENÇ BURAK KAZANIN KORKUNÇ ve HAZİN ÖLÜMÜ

Geçen bölümün özeti: Hiçbir tecrübeye sahip olmadığı konularda sınırkı bir hevесе sahip olan Fırat Budacı bir korku hikâyesi yazmaya karar verir. Saçına sapan fikirlerin peşinde epey zaman kaybettikten sonra, penceresinden görünen Zincirlikuyu Mezarlığı'nda bir mezar taşı dikkatini çeker. Soğuk mermere kazınmış "Burak Kazan" ismi, ülkemizin önde gelen iki isimli insanların ışıkları içinde uyuduğu bu mezarlıkta, Fırat'a korkunç bir

olmasına rağmen bütün hayatını kendisine adamış gibi rollere giren, ama ilk fırsatta işine bakacak bu ölümlüye nasıl cevap versin? Burak, sakat gibi ilerleyeceğini sanmış etkisiyle gittikçe kontrolden çıkıyor. Artık çekip gitme vakti. (Kavga esnasında ortamı terk etmek, ortamın fiziki şartlarına göre, "çekip gitmek" (kafe), "kapıyı çarpıp çıkmak" (ev), "basıp gitmek" (ören yer) gibi çeşitleri olan kısa süreli bir ayrılık biçimidir. Taraflardan biri, artık kontrol edemediği öfkesini doluşturup sakinleşirmek için olaydan uzaklaşır. Olaydan uzaklaşırken öfkeye, sigara içirmek, şehir müsaitsi denizi seyretmek ya da uzun uzun yürüterek onu yormak yaygın davranışlardır. Fakat insan bu tür bir davranış biçimini her zaman gönül rahatlığıyla gerçekleştiremez. Mesela iki sevgili arasında yaşanan en sinematografik terk edişlerden biri olan "durdur arabayı!" tipi terk ediş, pratik anlamda en başarısız girişimlerden biridir. Arabanın kapısını çarpıp yürümeye başlayan bir kadın, bir süre sonra terk ettiği 4 tekerli mekânın kendisine yansıdığını görecektir ve bir türlü terk edişini nihayetlendiremeyecektir.) Bu hikâyedeki çekip gitme halini ilginç kılsana, Burak'ın sahilde yaşanan bu kavganın ardından, kara tarafına doğru "çekip gitme" şansı varken, denizi tercih ederek "yüzüp gitmesi". Bu anlamıyla yaşanan bir aşk hikâyesi değil, bir tür hayatta kalma mücadelesi olduğunu söyleyebiliriz. Gece geç saatlerde yaşanan bu kavganın tam ortasında, Burak'ın denizi tercih ederek büyük bir gösteriye kalkışması, yaşınlın henüz 21 olmasına yorulabilir. Yaşım 44, ama böyle bir şova benim de kalkışmayacağımı iddia edemiyorum. Bu kurgudaki tek amacımın, gece yarları karanlık sulara giren bu geri çekiliyi sağ salım kıyıya ulaştırmak olduğunu ancak söyleyebiliyorum.

Burak'ın terk kararını denize doğru almasının sebebini açıklamak çok zor. Belli, ortamı aniden terk etmesindeki şiddeti yeterli bulmamış ve daha görkemli bir final yaratmak istemiş olabilir. Durduk yere dram yaratmak kadim bir hastalıktır. Bu anlamda, Burak Kazan'ın erkeksi bir öfke gösterisi uğruna tehlikeli sulara yüzmesini (ve böylelikle sevgilisini telaşlandırarak pişman etme isteğini) çok da garip karşılamamalıyız. Belli ki Burak, arkasından

"dur" denileceğini, kadının gelip ayaklarına yapışacağını ve ayaklarına yapışmış kadını kumlarda sürükleye sürükleye karanlık sulara bir sakat gibi ilerleyeceğini sanmış olabilir. "Dur!" diyen olmadı. Ayığı suya ilk değdiğinde soğukun etkisiyle azıcık kendine geldi. Ama ne yazık ki, kavga sahnesini bırakıp denize doğru "motor" dediği andaki yürüyüş kararlılığı, geri dönmeyi engelleyecek kadar şaşalıydı. Su, erkeklerin denize alışmadan önceki son uyarıyı aldıkları erojen seviyeye geldiğinde biraz pişman oldu. Suyla ilk girişindeki nefes görünü, seke seke ilerleyen bir titremeye dönüşmeden dalması gerekiyordu. Daldı. Suyun altından öfkeli kulaçlarla çıktı. Açıldı. Açıldı. Açıldı. O an, "Hayrola evlat aşk acısı mı?" diyerek kendisini kayığına alan ermiş bir balıkçının ya da ellerinde uzolarla karşı sahilde kendisini bekleyen Yunan dostların olduğu dev bir prodüksiyonu saçma bulmayacak bir ruh hali içindeydi. Hayatta kalması gerektiğiyle ilgili düşünceler yavaş yavaş su yüzüne çıkınca, hızını biraz azalttı. Acısını özlü sekiyle dindirecek herhangi bir balıkcı ortalarda gözükmiyordu, acısına yurt olabilecek Yunan topraklarıysa hala çok uzaktaydı, ama yakınlarda öfkesini dindirebileceği bir yer olduğunu biliyordu. Rotasını dubaya çevirdi.

Soğuk su, bedeninde öfkenin yarattığı harareti yavaş yavaş söndürmeye başlayınca, aştan yitip giden aklı geri dönmeye başladı. Denize ilk girdiğinde tüm beynini meşgul eden "Bunu bana nasıl yapar!" düşüncesi, yüzmekten yoruldukça "Bunu nasıl yaptım!" ve tek bir kulaca daha mecali kalmayınca, "Allah ben yaptım!" düşüncesine

dönüştü. Dubaya ulaşmasına çok az kala ayağa bir şey değince telaşa kapıldı. O Şey, kısa bir süre sonra bir kere daha dokununca korkudan yüzmeyi bıraktı. Gücü gittikçe tükeniyordu. Yorgunluktan kendini karanlık sulara bırakmasa çok az kalmıştı. O Şey, "Bakar mısın bilader?" der gibi yeniden ayağına dokundu. "Kimsin lan sen, ne istiyorsun bendim?" diye bağırarak faydasızdı. Dalıp konuşmak yersizdi. Yukarı çağırıp yumruk yumruğa (yumruğu var mıydı?) kavga etmek imkansızdı. Ne yapacağını bilemedi Burak. Mekân O Şey'in mekânıydı. Bir kara canlısı olan kahramanımızın aksine aşağıda istediği gibi hareket ediyordu. Bir kere daha dokununca sanki artık karşılık vermenin vakti gelmiş gibi suyun yüzüne tokat attı.

Daha 20 dakika önce kafasının tümünü kaplayan aşk acısı, yerini büyük bir korkuya bırakmıştı. Sanki suyla bağlantısı kesilecekmış gibi ayaklarını yukarı çekti. İnsan, suyun içinde uzun oynatmıyorsa batır. Battı. Sudan yeniden çıkışını, estetiğin çok uzığında ve hatta çırpınmaların kucağında bir yüzüşi takip etti. Yüzme ve korkunun aynı bedende olması, kısa süre içinde yaşanacak elim bir boğulma hikâyesinin müjdesini yorultu sanki. Sırtüstü yatarak yavaş yavaş yüzmeye devam etti. Dubanın metal merdivenini tuttuğunda yukarı çıkacak gücü kalmamıştı. Ama O Şey, bir kere daha yaklayınca sanki ortamda su yokmuş gibi zıplayarak çıktı dubaya. Dubanın tam ortasında ayakta dikilip korkulu gözlerle suya bakmaya başladı. Bu anlarda, suyun içinde defalarca bacaklarını yoklayan O Şey'in (suyun yüzeyinde batıp çıkan kamera tekniğiyle) kahramanımızı izlediğini ve bir dahaki sefere mutlaka öldürmek üzere ortamdan ayrıldığını hayal etmenin, artık korku filmine dönüşen bu aşk hikâyesine çok yakışacağını düşünüyorum. O Şey gitmiş olsa bile, Burak Kazan'ın artık yeniden suya girmesi çok zor. Çünkü suya girdiği and, O Şey'in sese irkilip aniden kafasını çevirmeyeceğini (kafası var mıydı?) ve sonunda kahramanımızın ölümüyle ödüllendirilen bir hız rekoruyla saldırmayacağını kim iddia edebilir.

Yaklaşık beş dakika dubada bekledikten sonra, karaya dönmekten başka çaresi olmadığı kavrayan Burak Kazan suya atlayarak yüzmeye başlıyor. Yüzdüğüce yorularak yavaşlayacağına, sanki O Şey sürekli dokunuyormuş gibi, "Hasktır, hasktır..." diye diye gittikçe hızlanıyor. Koşarak çıkıyor sudan. Karayı bulunca rahatlayıp kumlara yayılmıyor; O Şey, sanki amfibik bir canavar olabilmış gibi koşmaya devam ediyor. Ta ki "Buraaaak!" diye bağırır bir ses duyana kadar. Bu telaşı ses, epey uzakta kendisine el sallayan sevgilisine ait. Demek ki korkudan rotayı kaybedip çapraz yüzmüş. Sahilde birbirlerine kavuşunca kadar koşuyorlar. Kavuşunca, "Ayağımı bişey ısırıldı!" diye haykırıyor Burak. Ay ışığının aydınlatığı sahilde beraberce ayağa bakıp bir diş izi, bir kızarıklık ya da bir şişlik falan arıyorlar. Sarışın ama Bronz, "Acıyor mu?" diye soruyor: "Acı değil de, yanma gibi sanki," diyor Burak. Sarışın ama Bronz, eğilip muhtemel yangı noktalarını öpüyor, sonra kafasını kaldırıp "Geçti mi?" diye soruyor. Burak gülümseyerek sevgilisinin gözlerine bakıyor. Belli ki öpecek. O Şey, her neyse artık, bir dokunuşuyla bu ilişkideki bütün sorunları ortadan kaldırıyor. Burak Kazan, iki yıl sonra, Çeşme otobanında -bu hikâyeden tamamen bağımsız- korkunç bir kazada hayatını kaybediyor. Eski sevgilisi Sarışın ama Bronz, bu haberi duyunca, "İnanmıyorum ya, çok üzülüm" diyor.

Mustafa Satıcı

AYNI EVDE YAŞAYAN İKİ DEVLET MEMURUNUN MACERALARI

Yaz.Çiz
C.ÜSTÜN.

mert Dolapçioğlu

Kutlu mutlu yıllar!

DİPNOT*

İMER GÖKSEL

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

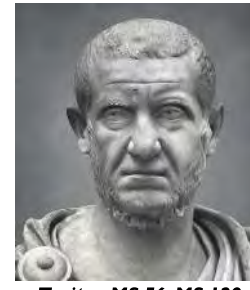
"yalnızlığım benim sidikli kontesim/ ne kadar rezil olursak o kadar iyi"

Can Yücel

KIRMIZI KÖPEK

Gece. Sokağa çıkma yasağı. Yağmur çiseliyor. Caddedeki palmiyelerin, karşı parktaki çınarların gövdelerine minik minik renkli ampullerden olma ışıklı kablolar doladılar. Bomboş, insansız, ıssız caddede cıvıltılı yılbaşı süsleri, salgının uzamış hüznünü iyice ete kemiğe bürüyüp gözümüze gözümüze... (renkli ampullerle her ağaca Kovid Ondokuz yazsalar anca bu kadar olurdu) Bilmem başka, balkondan bakan var mıdır, o süslenmiş ağaçlara. (hep iş yeri buralar, gece daireler genellikle boş-- ana cadde--) Zıyan olmasın diye uzunca bakıyorum. İki yana, her birine. Parktakilere... Yansımalarla rengârenk boyalı ıslak asfaltta, onca rengin ortasında şaşkın bir sokak köpeği. Ağaçların dibini koklarken renkli ışıklar onu da boyuyor. (Açık bej tüyler müsait) Bir yanı kırmızı köpek, ne tarafa gitsin bir karar veremiyor. Her iki bomboş yöne de uzun uzun bakınıyor. Bir iki adım atıp tekrar öylece duruyor. Aynen onun durumunda kalmıştım.

Tıpkısı. Onu hatırlattı ansızın. Bir yılbaşı gecesi. (seksenler) Düsseldorf'da. Birkaç gündür evinde misafir kaldığım pek de tanımadığım (bir arkadaşımın arkadaşı) Alman, Noel için ailesinin yanına gitmişti, başka bir şehre. Sıkıldım çıktım. Cebimde anahtar, bir ucunu sınıksız tutuyorum. Merkezden uzak bir yer. Şehirde hiç kimseyi tanımıyorum. ("Gurbete düşmüşlerin başına düştü damlar"/F. N. Çamlıbel) Koyu gri birbirine benzer, birbirini kesen düzenli, kasvetli sokaklar. (karanlık temalı video oyunlarındaki boş sanal şehirleri andırıyor--bu günden hatırlayınca--) Sivri damlı evler. Hava buz. Ara ara sulu sepken. Ortalıkta tek bir insan evladı yok. (köpek de) Gökte hızlı hızlı kara bulutlar geziniyor. Herkes evlerde. Pencerelerden sesler geliyor. İşte aynı o köpek gibi ne tarafa gitsem diye, o şekil bakınmıştım. (Bir yöne iki adım atıp durmuştum da sanki bir ara--bir yanıma kırmızı ışık vurmuş muydu--pencereden bana bakmış olan?--) Caddelerde böyle süslenmiş yanıp sönen ışıklı ağaçlar falan, çok benziyor. Biraz dolaştıktan sonra kayboldum. Evi, adres olarak da bilmiyorum. Ortalıkta kimse yok. Zaten birini de bilsen neyi nasıl soracağım? Neyse uzun çabalarından sonra, saatler sonra bulmuştum. Sıcak evde başlangıçtan o güne çıkmış

Tacitus MS 56-MS 120

bütün (eksiksiz) Beatles, Crosby, Stills, Nash and Young albümleri vardı. Plaklar yani. Sabaha kadar dinlemiştim. Seksendörde mi, seksenbeşe'e mi ne girmiştik. (Alman arkadaşın candan, sahici kardeşçe misafirperverliğini anmadan geçersen hem ayıp hem

günah olur.)

Kırmızı köpeğe dönersek; o vak'ada da bir nevi mutlu son oldu denebilir. Olmayan sahibi sokağa çıkma yasağını delerek gelip onu bulup eve götürmediyse

Can Yücel 1926-1999/Ressam Murat Ilgın

de; kendi gibi bir başka sokak köpeği geldi yanına. Biraz bakıştıktan sonra aynı yöne doğru doğru birlikte gittiler. Az şey değil...

BİR

Yeni yıl için; yepyeni bir varyasyon; Virüs kendini yeniledi. Daha bulaşıcı etti kendini. ("Eğer bir işi halletmek için birden fazla olasılık varsa ve bu olasılıklardan biri istenmeyen sonuçlar veya felaket

doğuracaksa; kesinlikle bu olasılık gerçekleşecektir." şeklindeki ünlü Murphy Kanunu; "Ters gidebilecek her şey, ters gidecektir.") Maazallah. (Schopenhauer'den de

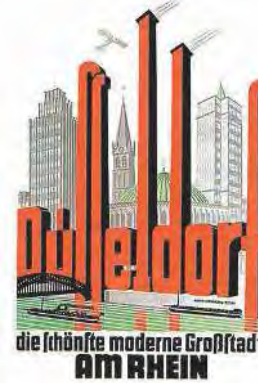
mi karamsar nedir) Ona kalırsa; rastlantı değil yani bu olan biten; bir kanun. Kötüye gitmesi... Töbe töbe... Ağzından yel alsın. "Kanun" da bak!

İKİ

Virüsle ilgili aklıma takılan ikinci şey; Vuhan'da ilk kez görülmüş oluşundan aylar aylar önce; taa 2019 Eylül'de alınmış kan örneklerinde Kovid 19'a rastlandı İtalya'daki bir laboratuvarında. Eylül aylarında virüs İtalya'da dolaşımdaymış meğer. Sessizlik. Derin sessizlik. Bütün dünya başka tarafa bakıyor. Hayret! Peki, tersi olsaydı; hadi bir düşünelim;

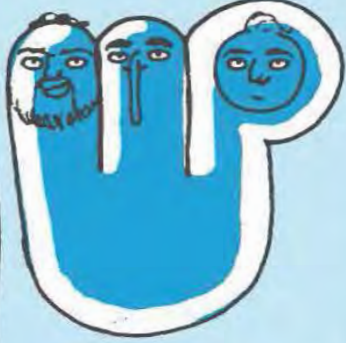
virüs ilk kez bir Avrupa ülkesinde başlamış, dünyayı kavurmuş geçmiş, sonra bir yıl sonra anlaşılmış ki;

Avrupa'da ilk çıkmasından üç ay önce Çin'de mevcutmuş o virüs. Amman! Kıyamet kopardı. Dünyayı ayağa kaldırırlardı. Onbinlerce haber görürdük bunla ilgili. Trump'ın, "Çin hesap verecek!" tehditleri aklımızda. Bu yaygın Çin nefreti... Sömürgeciler kanını ilğini kuruttukları eski sömürgelerinin büyük fedakârlıklarla, çılgın gibi çalışa çalışa ulaştığı ekonomik teknolojik düzeye tahammül edemiyorlar. Tacitus şöyle demişti; "İnsan, tabiatı icabı en çok kime zarar veriyse; en çok ondan nefret eder"

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu bir yeni yıl diliyorum...

USLU ÇOCUK

cihan ceylan

NİMET ABLA'NIN ÖNÜNDE YİNE HER
SENE OLDUĞU GİBİ MÜTHİS BİR KUYRUK
VAR. HERKESİN AKLINDA YİNE O TATLI HAYAL:
AH, BÜYÜK İKRAMIYE BANA BİR ÇIKSA...
GELİN, RASTGELE BİR MİKROFONU UZATALIM,
BAKALIM HALKIMIZIN BÜYÜK İKRAMIYE
HAYALLERİ NEYMiS?

YILBAŞI BİLETİ ALDINIZ MI?

YOK DAHA NELER?

YAVAŞ!
TÜPÇÜYE PARA
MI KAZANDIRCAZ
?...

AF BUYUR DA HANFENDİ
OZDAN BAKINCA MALA MI
BENZİYORUZ BİZ?..

AMA NEDEN BÖYLE
SÖYLEDİNİZ?..

PIYANGONUN DEMİRÖREN
ALALIBERİ KİMSEYE BİŞEY
ÇIKMAZ OLDU. A'DAN Z'YE
OLAYI BİLİYORUM, YAYINLA
YACAK CESARETİNİZ
VARSA ANLATAYIM
!..

TABİ
BUYURUN

DEVİR..
REİS
VA!

BEN HER YILBAŞI ÇEKİLİŞİNDE SIFIRDAN DOKUZA
BİR SERİ ALIR ETRAFIMDAKİLERE DAĞITIRIM
HEDİYE AMAĞLI!

Yalana bak
amk.

BU SENE BIRAK SERİYİ
Bİ TANE BİLE ALMAYACAĞIM!

TJK'NİN BAŞINDA ADALI, PIYANGONUN
BAŞINDA DEMİRÖREN VAR. ULAN KULÜBE
BİRER TEK ATSALAR BEŞİKTAŞ
ABAD OLUR BE.

SİRF PIYANGO MU?
SAYISAL SÜPER DE DEVAMLI
DEVREDİYOR /SAFİ KOLPAĞINO
AMK.

HEDEF
BİZ MİYİZ
TAYFUN
HESABI!

İKTİDARA SAĞLAM BİR MEDYA GÜCÜ LAZIM
BUNUN İÇİN DEMİRÖREN'LER SEÇİLDİ!
YANDAS GÖREVİNİ VERİNE GETİREBİLECEK
MEDYA KURULUŞLARINI SATIN ALSINLAR DİYE
DEVLET BUNLARA 700 MİLYON DOLAR KREDİ
VERDİ!..

SİMDİ DE PIYANGO, SAYISAL
PARALARINDAN GERİ ALIYOR. 'OLAY
BUDUR.

EEE BAŞTA
SAYIN SOYLU OLMAK
ÜZERE TÜM DEVLET
BÜYÜKLERİMİZİN
ELLERİNDEN ÖPEREK
BİTİRELİM... OMUZLA
RINDAKİ YÜK ÇOK
AĞIR!..

Bir ay sonra adliye.

BAŞKAN SENİN
BEN G.TÜNE SİĞAYIM
NE ÖTÜYÖN ORDA
ÇAN ÇAN YAVŞAK
!!!

HİÇ Bİ ŞEY OLMAZ
Bİ SOKAK RÖPORTA-
JINDAN KİMSEYİ MAH-
KUM ETMEZLER!

ALLAHIM NOLUR
ALLAHIM...ALLAHIM!

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin
Gülmen

Macerası adı: 20 mayısl 21 ne olsun?

Kendimizden umut

Yeni yılda ne yapmam?

Yıl bitiyor. Bittigiyle de kalmıyor, yeni yıla evlerimizde kendimize hapis gireceğiz gibi görünüyor. Neyse her şeyde bir hayır vardır. Henüz çok şükür hasta olmadım ama üç kere corona olan arkadaşım var.

Ondaki de ne bahtsızlıkır

bilemiyorum. Artık mutasyonlusu, mutasyonsuzu paso benim arkadaşla yaşlamış durmuş.

Yeni yılla birlikte evimi de bırakacağım. 15 yıldır oturuyorum dile kolay. Apartmanda oturduğum onca süre içinde üç komşumuz öldü. İki kedimizi kaybettik, başka başka bir sürü şey. Artık evi de bırakmak gerekiyor. Ama gider ayak daha da çok sevmeye başlıyorum evimi. Son aylarda da iyice evde oturmaya başlayınca, güzel manzarası, temiz havası, kuş sesleri derken başka bir eve geçmek benim için çok zor olacak. Bu kadar güzel bir yerden sonra nereye gideceğim acaba? Umarım yeni komşularım iyi insanlardır. Bir de şu saatten sonra akıl hastası komşuyla filan uğraşmak olmaz. 15 yıldır bala midir bilinmez internetim hiç kesilmedi mesela. İstanbul'da olacak iş değil. Neyse artık önümüzdeki maçlara bakacağız.

Yeni yılda yapacağım birkaç şey var. Bunca yıl salladım, artık zaten yapmazsam yaşlandığım zaman ayıyı yiyeceğim. O yüzden yumurta kapiya dayandı. Aslında yapmam gereken şeyler de çok basit.

1. Erken kalkmak... Evet ya bu kadar basit. Erken yatıp erken kalmam lazım. Hala saatlerce yataktan çıkmamayı çok seviyorum. Hazır fırsatım varken yataktan çıkmayayım diye diye yıllarım geçti. Neyse artık biraz erken kalkıp günün yaşamak, işlerimi zamanında bitirmek istiyorum. İstemek başlamanın, başlamak bitirmenin yarısı...

2. Alkolü azaltmak. Azaltmak derken, aslında azalttım da. Yani haftada 7 günden 1 ya da 2 güne düşürdüm O da bir başarı. Sigara zaten içmiyorum, bi o eksikti zaten, o da olsa iyice ölmüştüm. Onca zamandır düzenli içiyorum, gerçekten hiçbir faydasını görmedim. Kimseye de önermem. Ama eşinizle dostunuzla haftada bir iki bir şeyler içmeyin de demem. Benim sıkıntım ayarımın olmamasıydı. 5 bira üzerine cila olsun diye rakı içiyordum. Sonra evde sürüngeleler çetesi gibi dolaşıyorum. En azından yerler temizleniyordu ama kimseye faydası yok o kadar içmenin. Siz de içmeyin bence. Yani istiyorsanız için de gelecekteki halinizi söylüyorum, bir noktada ya siz onu bırakacaksınız ya da kötü bir yerde kötü bir halde olacaksınız. Zaten yaşayarak her gün ölüyoruz, bir de içkiyle sigarayla işleri daha da zor hale getirmenin anlamı yok. Nasıl olsa öleceğiz, evet, hala inanmak istemiyorum o işe ama en azından çileli değil, rahat bir hayat yaşayayım.

3. Biraz daha kitap okumak. YouTube sağ olsun bu yıl neredeyse çok az kitap okudum ama şunu söyleyeyim, insanın okumaya başladıkça okuyası geliyor. Şimdi elimizde her imkan var, oturup bir günde 20 bölüm ne olduğu belirsiz dizi izleyeceğinize, 20 dakika ayırın kendinize ve ilginizi çeken bir şey okuyun. Basitten başlayın, "Aman ben yapamıyorum" yok bu işte. Benim gibi bir denyo ve dikkat odaklama problemi yaşayan bir insan bile yapabiliyorsa siz kaç kere yaparsınız kim bilir? Bir de şöyle bir durumu var ki gerçekten kafanız daha iyi çalışıyor bir şeyler okuduktan sonra. Ha "Ben denyo yaşarım poroblom yok" diyorsanız, ona da saygı duyarım.

4. Köpek... Evde bir kedi var ama kesmiyor, bir de garibo bir köpek sahiplenmek istiyorum. Köpek demek ayrı bir disiplin demek. Kedi gibi kendi kendine bırakamıyorsunuz. Sabah, öğlen, akşam ilgilenmeniz, onunla zaman geçirmeniz, dilinden anlamanız gerekiyor. Karşılığında alacağınız limitsiz sevgi ve evdeki rezil olan eşyalarınız da pakete dahil.

Herkese pırıl pırıl bir yeni yıl dilerim. Sevdiklerinize ve kendinize iyi bakın, bugün varız, yarın neredeyiz kim bilir?

Kehribar-2

Kafasını meşgul eden sorularla vedalaşma zamanı gelmişti nihayet. Denizin mavisi, parmaklarının ucunda hafif yükseldiğinde görebileceği kadar yakındı. Keyiflenip biraz hızlandı. Az önce "Nereye neden bu kadar hızlı yürüyor" dediği insanlardan biri tam da şu an kendisiydi. Çok da önemli bir işi yoktu aslında. Bir sigara içip biraz denizi seyredecek ve sonra evine dönecekti. Marmaray'dan boşalan insan kalabalığına en uzak, en kuytu taraftan hızlı adımlarla geçti karşıya. Durakları da aşip gözüne kestirdiği bir bankın boş olduğunu fark edince iyice keyiflendi. "Hayret! Balıkçılar istila etmemiş" diye fısıldadı içinden. Kabanının arka dikiş kısmından yanlara ayrılan kumaş parçalarını iki eliyle yukarı çekip kıymetli kıcı için rahat bir yer hazırladı kendine ve öyle oturdu banka. Çok geçmeden pişman etti boş boğazlığı onu.

Sağ tarafta biriken balıkçılar hemen dolduruverdi tam da manzarasının önünü. Bacak bacak üstüne attıktan sonra cebinden çıkardığı tütün kabını tek hamlede açıp içinden bir dal sigarayı ağzına götürdü. Gri renkli Zippo çakmağını şık diye açıp tatlı benzin kokusunu da içine çekerek yaktı sigarasını. İlk fırtını derin çekti. Çekerken gözlerini kapadı. Başını hafif arkaya devirdi. Bir süre kapalı kaldı gözleri. Sigara dumanının bir kısmını ağzından bir kısmını burun deliklerinden üfledikten sonra açtı gözünü. Uzun boylu, sakalları sık, gür bıyıkları ve bembeyaz dişleri ile tebessüm eden bir genç duruyordu karşısında.

Yakalarını kaldırdığı kırmızı parlak gömleğinin önünü ilikler gibi yapıp bu sevimli hareketle oturmak için izin istedi banktaki adamdan. Bir süre bekledi izin için ama karşı taraftan olumlu ya da olumsuz bir işaret gelmeyince daha fazla beklemeyip oturuyordu. Derin bir "Oh" çektiikten sonra kafasını hafif sola çevirip selam verir gibi öne eğdi ve daha yanındaki bu kafa selamına karşılık vermeden "Buralı mısınız" diye sordu. Kıcını, kolunu koyduğu demire biraz daha yanaştırdı, yanındaki adamdan azıcık uzaklaştıktan sonra kısık bir sesle "Buralıyım" diye cevap verdi. Konuşmaya hevesli genç devam etti:

Kehribar mı?
Anlamadım?

Elinizdeki, kehribar mı?

Aslında hemen kalkıp gitmeliydim diye geçirdi içinden. Soru sorması bir yana, nefes alış verişleri bile rahatsız ediyordu onu. Buradan ayrıldığında ne o beni ne de ben onu hatırlayacağım. Bu gereksiz sohbetin lüzumu var mı şimdi? Aklından bunları geçirirken genç adam bir kez daha tekrarladı sorusunu.

Tespih diyorum, kehribar mı?

Bir taraftan da mutluydu. Kolay harcayabileceği, diş geçirebileceği ve dengi olmayan biriyle sohbet etmeyi severdi bazı zamanlar. Elindeki sıradan ve kendisinin tahmin ettiği gibi ucuz bir kehribar olmadığını anlatmak için "Damla Kehribar" diyerek özellikle vurguladı.

Bakabilir miyim?

Kafasını bile çevirmeden, rahatsızlığını belli edercesine tespihi sol bileğinden yavaşça çıkartıp sağ eliyle, yanında oturan gence uzattı. Genç adam tespihi biraz inceledikten sonra:

Yalnız bu Damla değil. Damla böyle olmaz. Muhtemelen Sıkma bu.

İşte en çok da buna kızıyor ve bundan nefret ediyordu. Böylelerinin bilmiyorum deme huyları yoktur. Her şeyden anlar her şeye yorum yaparlar. Konuşmak için konuşurlar daha çok. Taa Almanya'lardan arkadaşının getirdiği bu kıymetli tespih hakkında bile konuşacak bir şeyi var demek ki. Bu bilmezliğini yüzüne vurmak ve ona büyük bir ders verip biraz olsun keyiflenmek ve aslında kendi egosunu kabartmak için konuşmaya niyetlendi.

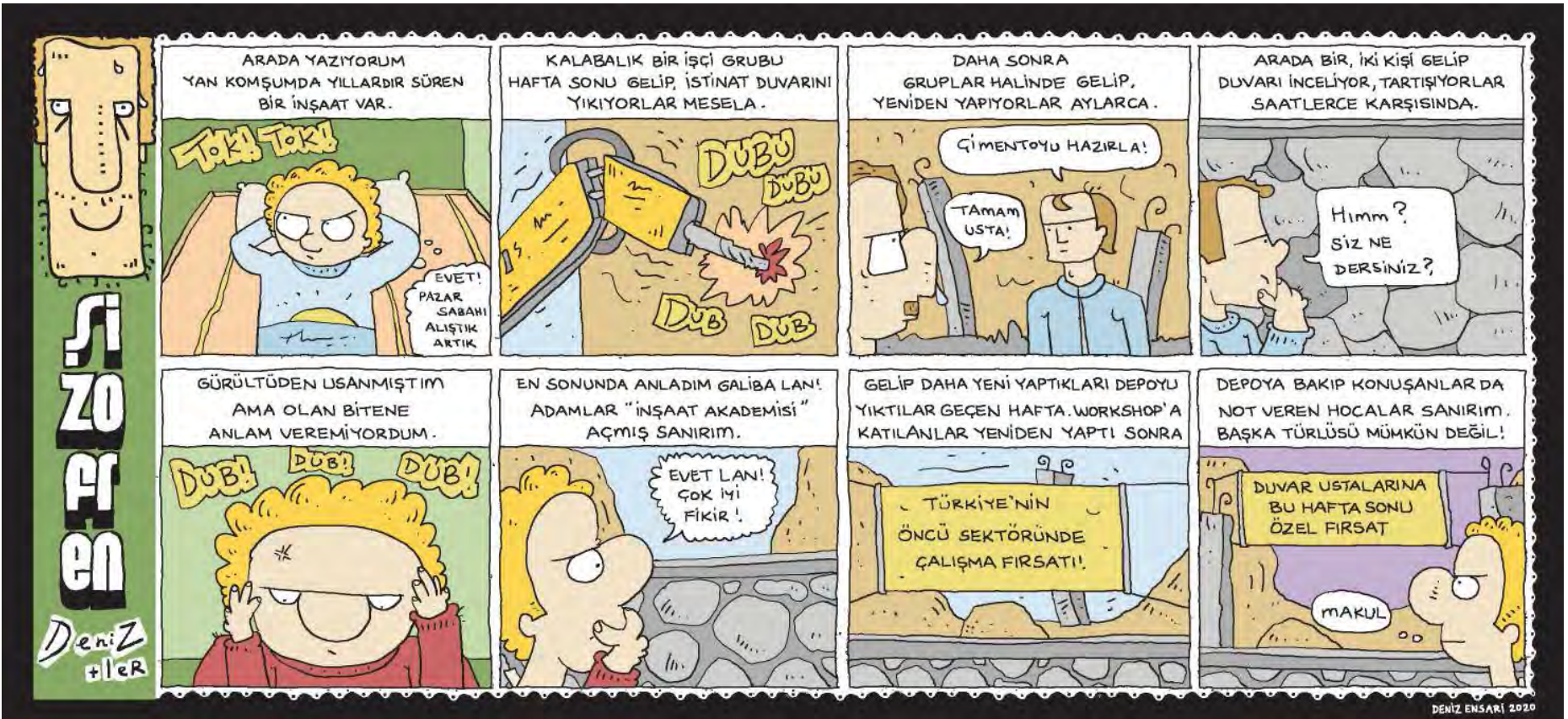
Almanya'dan geldi bu. Türkiye'de bulamazsın zaten. Orijinal damla kehribar. Eline aldığında bile fark edersin. Bak tut havaya parıl parıl parlar. Öyle ahkam kesmeden önce araştır, bilmeden konuşmayın her şeyi.

İyi de dayı tespihin orijinallliğini parlamasından anlayamazsın ki. Şimdi yapay reçine de parlıyor o da mı orijinal o zaman?

Olur mu yahu öyle şey? Göz var ızan var. En bilmeyen adamı getir, ver eline tespihi şöyle bi ovuştursun o bile söyler sana. Bak şu parlaklığa bak.

Tamam dayıcım sen öyle diyorsan öyle olsun. Yine de güzel tespih, güle güle kullan. Haydi bana müsaade.

Haftaya...

Haftalık Mizah Dergisi | 30 ARALIK 2020 | Sayı: 694

Haftalık Yayın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun- Kerem Pişkin

Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL

Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619

Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Bahçelievler-İstanbul 0212 454 32 90 - 0212 454 34 83

Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL-0216 585 90 00

Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 300 TL. Özel kargo teslimatı 420 TL Yurtdışı: Avrupa 120 Euro. Uzakdoğu 150 USD.

IBAN Numaralarımız:

(Alıcı: Murekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

